

Csávossy György

Arcmásod

A vaksi nap alatti égen
a felhő arcod képezi,
szívem bolond fénymásolóként
több száz példányban leveszi.

Megőrzi és ha fáj hiányod,
csak nézi, nézi könnyesen,
a mosolyod, egy boldog órán,
el nem felejtí sohasem.

Búcsúzó

Mikor az ősznek száraz szirmai
a kopott mező szőrméjébe vájnak,
míg csigolyája roppan haldokló virágnak,
s az égen tetőt foltoz egy bádogos legény,
foltos ujjasában széllal fütyöl szegény,
ködöknek mély odvából már közelít a tél.
A múltba burkolt ember hol fél, hol még remél,
az útszéli keresztre felnéz és számot vet,
nem sír, lelkében sírt ás, egy életet temet,
mely bárha véget ér,
tavaszok emlékével gyógybalzsammal felér.

Csillagnász

Két csillag egymásnak ragyog
a vég nélküli égen,
egymástól távol lángolnak
fényévi messzeségben.
Magányosak, s így üzennek
szikrázva minden éjjel,

hogy csillagsors sem választja
el őket végleg széjjel.
Ölelkeznek a sugarak,
fénynász csillámló csókuk,
én szerelmem, ki távol vagy,
példát vehetünk róluk.

Érintetlen pohár

Szürke felhőn süt át a nap,
égi nyúlszörből szőtt kalap,
árvalányhaj a napsugár,
s a pohár az új borra vár.

A pohár itt az asztalon
koccintható — kivel vajon?
Borom elárvultan hagyom,
a vágy ismét zárolt vagyon.

Bognár Stefánia

Holmi

Tudjuk, hol van a lepke,
amikor még nem az.
De hol vannak a szelek,
ha éppen nyugszanak?

Tudjuk, a testből mi lesz,
de hol volt „azelőtt”?
Sehonnan a semmibe
miért tesz kerülőt?

Tilalmak, hibák, vétkek
az út göröngyei.
Ám abszolút tökélyre
meg sem kell születni.
